

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΥΡΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

JANE D'ARRAS

— Ὡδὴ ἐμπνεύσεως κάπως σοβαρᾶς —

Ἐκ' ὑπὸ τὰ βαθύσκια φυλλώματα
Τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν . . . καὶ τοῦ Κωστήκη
Κρατεῖ δεμένους ὡς τὰ ξημερώματα
— Ὡς τὸ πῆγμα Δαμαλᾶ τε καὶ Μακράκη —
Τόσας ὑπάρξεις νέας, ἀνθρώπους
Ἡ ἄμωμος παρθένος Jane d'Arras !

Μὲ τὸ ἀθῶν ἄσμα, τὸ παράστημα,
Καὶ τὴν πληθὺν ἀγνῶν λογαπαίγων
Ματίδαλ' εἰς σεμνὸν αὐτὸ κατάστημα
Καὶ τὴν σκηνὴν εἰς Παρθεναγωγεῖον
Ὅπου μετ' αὐστηρότητος σφοδρᾶς
Διδάσκει ἠθικὴν ἡ Jane d'Arras !

Καὶ σπεύδουν ἐκεῖ νέοι, νέοι, γέροντες,
Πνευματικὴν ἀπόλαυσιν ζητοῦντες,
Σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίθινον προσφέροντες
Κι' αὐτὴν ὡς ἄλλην Κύπριδ' ἀνυμνοῦντες,
Καὶ στίφουν μ' ἀνθοδόξους δροσερὰς
Τὸ τέμενος τῆς νύμφης Jane d'Arras !

« — Κάθε τῆς ἄσματος, — ὡς σωστὸν τροπάριον ! —
« Πρέπει νὰ ἔχουν ὡς τὸ προσκέφαλόν των
« Αἱ χορρασίδες ὡς προσευχητάριον
« Κ' οἱ μείρακες ὡς μόνον ὁδηγὸν των . . . »
Αὐτὰ ἐφώνει ἐμπλεὺς χαρᾶς
Ἐταῖρα τις σεμνὴ τῆς Jane d'Arras.

Ἄς βροῖθουν αἱ Ἀθῆν' ἀπὸ θεάματα
Ὁ « Μένανδρος » καὶ ὁ Ἀλεξιάδης,
Ἄς μᾶς προσφέρουν τόσα νέα δράματα,
Ἄς φλέγει ὁ Παράδεισος . . . κι' ὁ Ἄδης,
Κι' ἄς ρίπτουν οἱ σεμνότυφοι ἄρας
Κατὰ τῆς τριεπανάγου Jane d'Arras !

Ἡμεῖς εἰς ὅλ' αὐτὰ τὰ ὦτα βύομεν
Τυφλοὶ εἰς τὰ κυκλοῦντα ἡμᾶς φῶτα,
Ἐν ἄστρον καθορῶμεν, ταύτῃ θύομεν
Τὸ ἄστρον εἶν' ἡ εὐσχημος κοκόντα !
Κι' ὁ νοῦς μας, κ' ἡ καρδίᾳ . . . κι' ὁ παρᾶς
Γοργὰ πετοῦν σιμὰ τῆς Jane d'Arras !

Δὸν Κιχάτος.

